

## *A hullámlovas*

**E**sett az eső aznap. Délelőtt tizenegykor érkeztem a partra. A víz bágyadtkéken ringott. Az óceán olyan volt, mint egy utolsó útjára készülő öreg hal.

A Lepényhal nevű motelnél álltam meg, ami egy rozoga moszatzöld faépület volt a parton. Megkérdeztem, hol vannak a hullámlovasok. Azt mondták, néhány száz méterrel lejjebb.

Négy-öt perc múlva valóban megpillantottam őket. Csillogott napbarnított testük a vízen, mint a halpikkely.

Leparkoltam a tragacsot, és bemutatkoztam. Egy ziláltszőke hajú férfi fogott velem először kezet. – Igen, sajnálom én is. Jó srác volt.

– Jó srác. Mostmár a halakkal alszik – mondta egy másik, akinek egy csúnya seb éktelenkedett a vállán. – Ezek a cápák olyanok, mint a villám: először csak ijesztgetnek, ide-oda cikáznak, aztán lecsapnak, és akkor vagy kikapcs, vagy a szemük közé vág az ember.

Két napja láttam utoljára a testvéremet. Igazából csak féltestvérem volt. Az anyánk mindenféle megfordult, volt még vagy három féltestvérem. Tömegtermelésben jöttünk, aztán szétszóródtunk, mint pipacs a száraz szélben.

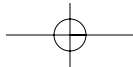
Három napja hívtak fel, hogy az egyik fiatalabb testvérem egy cápatámadás következtében meghalt. Legalább hét éve nem láttam. Hogy hogyan került a velőig unt családi ház nappalijából a cápák közé, arról fogalmam sem volt. Aztán egy nap múlva megérkeztem. Reptér-taxi-hullaház. Ennyit láttam egy nap alatt Hawaii-ból.

Azonosítottam a testvérem. Sokkal barnább és izmosabb volt, mint régen, mely feltételezhetően az itteni életmódjának volt köszönhető. A nyakában ázott virágfüzér volt, a szervezetében fél liter alkohol, egy lába pedig hiányzott. A boncmester szerint szép halála volt, errefelé mindenki így akar meghalni.

Aztán megmondták, hogy hol élt a testvérem. Lementem a partra, valahogy úgy éreztem, ennyivel tartozom neki. Béreltem egy autót, és belevetettem magam a part kopottsárga homokjába. Itt minden napfényből, homokból és tengervízből állt. Néhol sodródott egy-két virágfüzér a szélben, mintha csak az egész partvidék egy temető volna.

Egy-két nap múlva már a hullámlovasokkal szörföztem én is. Az életem, amit hátrahagytam nem volt fontos, egy-két telefonhívással befejezhető volt.

Esténként a Lepényhalban ittunk. Nők is voltak. Ittunk, mert valaki mindig megsérült. Kihívtuk a tengert. A sebhelyes vállú egy héten belül meghalt. Felfalta egy nagy fehér. Előtte koccintottunk és elbeszélgettünk.



– Tudod, én mit csináltam? Dobozoltam. Legalább százezer dobozt csomagoltam be. Tizenöt éven át csak dobozok – mondta kétségbeesetten, én pedig szomorúan gondoltam arra, hogy kint tavasz van, nyár van, ősz van, tél van és a sebhelyes vállú csak dobozol, nem szórakozik, nem ölel, nem utál, csak doboz és doboz, aztán a végén, ha már nagyon öreg lesz, és nem bír dobozolni, őt is bevágják egy nagy fekete dobozba, és akkor vége. Kikapcs.

– Akkor legalább sózzon az ember a szeme közé – mondta a sebhelyes vállú, és másnap széttépték. Csak a nyakában lévő virágfüzér tért vissza. Csendben lebegett a vízen, és sirályok köröztek felette.

Aztán két hét múlva nekem is meg kellett próbálni. Jól szörföztem és jól is éreztem magam. Az újonnan érkezőket is tanítgattam.

Öt éve szerelmes voltam egy lányba, és egyik este felhívtam. – Még mindig nagyon szeretlek – mondtam neki, és leraktam. Azért mégiscsak borzasztó hogy három telefonhívásba belefért egy élet befejezése és egy régi vallomás is. Mintha csak három számsor lenne az egész élet, tizenöt percnyi beszélgetés. Ennél talán még a dobozok is vigasztalóbbak.

– Nemsokára találkozunk – mondta a ziláltszőke hajú. Fél lábára már sántított.

Nekivágtam a tengernek. Kora reggel volt és krémnarancsszínű felhők úsztak az égen. A horizonton apró fehér foltokként rajzolódtak ki a sirályhordák. Ilyenkor jönnek vadászni, a halak pedig igyekeznek minél mélyebbre menekülni. Az ég és a víz egymásnak feszül, a szelek pedig úgy csapkodnak, akár az ostor. Néhol szirmokat sodor a víz. Ilyen nyugalmat csak nagyon hosszú folyosók közepén érezni. Aztán jönnek az uszonyok. Nyugodtság van.

– Sózz a szemük közé – hallok távolabbról egy biztató hangot, és a lányra gondolok, akit tegnap este felhívtam. Vajon már családja van? Tudott volna viszontszeretni? Talán a testvérem és a sebhelyes vállú is felhívott valakit. A parttól már csak a csillámló, napbarnított testek látszanak. Felvillannak, akár a halpikkelyek, majd belebuknak a bágyadtkék vízbe. Talán igaz az a mondás, hogy a tengeren a legmagányosabb az ember. Ezért lehet, hogy aztán mindenki visszater a partra. Egy virágfüzér vagy egy fél láb formájában, de végül mindegyik visszajön. Az utolsó néhány pillanatban elgondolkozom rajta, hogy én vajon hogy fogok.

